

Sfântul Maxim Cavsocalivitul - Semnele amăgirii și semnele harului

"Altele sunt semnele amăgirii și altele ale harului. Astfel, duhul rău al amăgirii, când se apropie de om, îi zapăcescete mintea și o salbaticeste; îi face inima aspră și o întunecă; îi pricinuieste frica, temere și mandrie; îi inasprescete ochii, îi tulbură creierul, îi înfioară tot trupul; îi isca, prin nalucire, în fața ochilor o lumină care nu strălucește și nu e curată, ci roșie; îi scoate mintea din frau și o îndrăcescete; îl mișcă să spună cu gura cuvinte necuviincioase și hulitoare. Și cel ce vede acest duh al amăgirii de mai multe ori, se manie și se umple de furie. El nu cunoaște deloc smerenia, nici plânsul și lacrima adevărată, ci totdeauna se laudă cu bunătățile lui; e plin de slava desartă și fără înfrânare și temere de Dumnezeu și totdeauna e stăpânit de patimi. Iar la urma de tot își iese cu totul din minte și vine la pierzania deplină. Fie ca Domnul să ne izbăvească, prin rugăciunile tale, de această amăgire.

Iar semnele harului sunt acestea: Când vine la om harul Preasfântului Duh, îi adună mintea și-l face să fie cu luare aminte și smerit, îi aduce aminte de moarte, de păcatele lui, de judecata viitoare și de osanda veșnică; îi face sufletul de se frange ușor, de plânge și se tânguiește; îi face și ochii liniștiți și plini de lacrimi. Și cu cât se apropie mai mult de suflet, cu atât îl mângâie mai tare prin sfintele patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos și prin nemărginita Lui iubire de oameni și-i prilejuiește mintii vederi înalte și adevărate și anume: 1) cu privire la puterea necuprinsă a lui Dumnezeu, care cu un singur cuvânt a adus toate din neființă la ființă; 2) cu privire la puterea nemărginită, care singură carmuiește și are grija de toate; 3) cu privire la necuprinsul Sfintei Treimi și la noianul nestrăbătut al ființei dumnezeiești și celelalte. Atunci mintea omului parca e răpită de acea lumină și luminată de lumina cunostinței dumnezeiești. Inima îi se face senină și blândă și da la iveală roadele Sfântului Duh: bucuria, pacea, îndelungă răbdare, bunătatea, compatimirea, iubirea, smerenia și celelalte. Sufletul lui primește o bucurie de negrait»." (Filocalia 8)

Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului

Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului s-a născut în anul 1692 în localitatea Poltava din Ucraina. Vine în Țara Românească, foarte probabil pe vremea lui Constantin Brancoveanu și a Mitropolitului Antim Ivireanu, când viața bisericească și culturală a Țării Românești era în apogeu.

Împreună cu ucenicul său, ieroschimonahul Mihail, și cu alți calugari, intra în obstea Mănăstirii Dalhauți, în apropierea orașului Focșani, unde rămâne 20 de ani. Aici este hirotonit preot și la scurt timp numit stareț, chiar dacă nu avea încă nici 30 de ani. Sfântul Vasile adună în jurul său o obște de peste 40 de calugari sihastri, pe care îi deprinde cu ascultarea, smerenia, tăcerea și cu rugăciunea minții. Astfel, starețul Vasile face din obstea sa o adevărată școală de trăire isihastă.

După ce înființează câteva mănăstiri în Buzău și Vrancea, se stabilește la Mănăstirea Poiana Mărului. De numele Cuviosului Vasile de la Poiana Mărului se leagă existența isihasmului românesc, adică practicarea rugăciunii minții. Pe lângă aleasa sa viață duhovnicească-ascetică, starețul Vasile era și un bun cunoscător al scrierilor patristice și postpatristice, din care a făcut anumite traduceri. Ca dascăl al rugăciunii, marele stareț a scris și câteva „Cuvinte” despre paza minții, despre rugăciune și creștere duhovnicească, scurte introduceri la scrierile filocalice, lucrări teologice-ascetice, în limba slavonă, care au rămas în manuscris.

A fost părintele duhovnicesc al viitorului stareț Paisie de la Neamț, pe care l-a calugarit în anul 1750, la Athos. Sfântul Cuvios Vasile de la Poiana Mărului a trecut la cele veșnice la 25 aprilie 1767. Datorită vietii sfinte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, în sesiunea din 4-5 martie 2003, a hotărât ca el să fie trecut în ceata Cuviosilor Părinți purtători de Dumnezeu, cu data de praznuire 25 aprilie.

Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan

Acest Sfânt Ioan Teologul era din Betsaida Galileii, fiu al lui Zevedei, care era pescar. Deci, pescuind el, odată, pești la marea Tiberiadei cu fiii săi, a venit Iisus și, stand pe tarm, a chemat pe fiii lui Zevedei, zicând: "Iacob și Ioan, veniți după mine și va voi face pe voi pescari de oameni". Deci, lăsând ei pe tatal lor în corabie, au mers după Iisus și mult i-a iubit pe dansii.

Acest Ioan a fost, mai întâi, ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul și învățat de la acesta să creadă în Iisus, ca el este Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii, și așa, cunoscându-l pe Iisus, împreună cu Andrei, au vorbit amândoi, pentru prima dată cu Domnul. Sfântul Ioan Evanghelistul a fost însă unul din cei doisprezece Apostoli, aleși de Iisus, și era cel mai tânăr din ceata Sfinților Apostoli, drept aceea, și tradiția Bisericii arată că el a trăit până aproape de sfârșitul veacului apostolic (adică până aproape de anul 0 suta).

Sfântul Ioan era, apoi, unul din Apostoli cei mai apropiați ai Domnului Iisus, încât, în Evanghelia sa, el se numește "ucenicul pe care îl iubea Iisus (Ioan, 21, 20), negresit pentru fecioria și darurile lui. Este ucenicul care la Cina s-a rezemat pe pieptul Domnului și așa s-a adaptat din Tainele lui Hristos. Este ucenicul caruia Domnul, când era răstignit pe Cruce, i-a incredintat pe Preacurata Sa Maică, iar, după Înălțarea

Domnului la Cer, Ioan era unul din stâlpii Bisericii lui Hristos, împreună cu Sfântul Petru și Iacov, ruda Domnului.

La rândul ei, Tradiția Bisericii ne da știrea că, după moartea Maicii Domnului, Sfântul Apostol Ioan a mers la Efes, în Asia, propovăduind credința lui Iisus. Aceeași Tradiție mai spune că, din porunca lui Domitian împăratul (81-96), "Apostolul dragostei" a fost surghiunit în insula Patmos și ca acolo a vădit el multă vreme. Tot acolo a scris el și Evanghelia sa, cele trei Epistole și cartea Apocalipsei. Deci, murind Domitian și venind împărat Nerva (96-98) Sfântul Ioan s-a întors la Efes și, așezând episcopi și preoți, i-a învățat să păzească toate câte le-au auzit de la dansul și să aducă pe oameni la Hristos.

Sfântul Ieronim istorisește că sfântul Ioan, ajuns la adânci bătrâneți, la vârsta neputințelor, cerea să fie dus la adunările creștinilor și, în loc de lungi cuvântări, se multimea să repete mereu: "Fiilor, iubiți-vă unii pe alții". Ascultătorii îl întrebau de ce repeta el mereu aceeași îndemnuri. Iar el răspundea, zicând: "Aceasta este porunca Domnului. Împliniți-o și este de-ajuns". Sfântul Ioan a murit în pace, la Efes, în altă treilea an al împăratiei lui Traian (98-117), după ce a ieșit nevătat dintr-un cazan cu undele fierbente, la Roma (Tertullian). El este singurul Apostol, care a mers cu Iisus până la piciorul Crucii, marele martor credincios al Evangheliei a pătrii și al Apocalipsei.

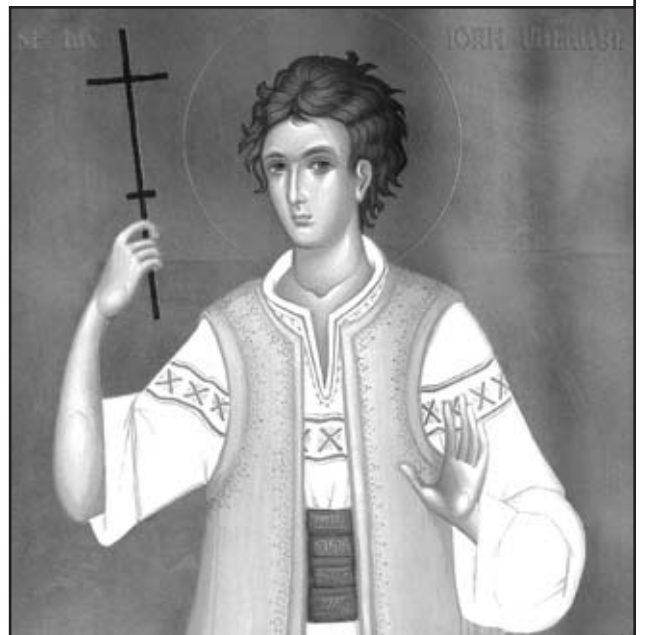
Pestera în care Sfântul Ioan Teologul a scris Apocalipsa se află în Insula Patmos, în această aflându-se Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul.

Sfântul Mucenic Ioan Valahul

Viața Sfântului Mucenic Ioan Valahul (sec. 17), desigur foarte scurtă, este ca un adevărat roman, transfigurat însă de puterea credinței. De bun neam muntenesc, Ioan este luat rob de turci la numai 15 ani.

Era frumos la chip și bine legat la trup, ager la minte și curat la inimă. I. P. S. Bartolomeu Anania spune că «trupul minunat al tânărului era ca o biserică în care fumea, plină de mireme, cătușa sufletului său curat și jertfelnic».

Pe drumul spre Istanbul, un păgân pervers pune ochii pe el și-l cumpără pe un pret bun, cu gândul de a-l sodomiza. «Sunt stăpânul tău, te-am cumpărat cu aur și fac cu tine ce vreau!». «Ba – răspunde tânărul – stăpânul meu este Hristos, Care m-a cumpărat cu sângele Lui

și face cu mine ce trebuie!». Aparându-și demnitatea și curăția, Ioan îl omoară pe păgân, iar judecata vizirului îl da vadauvei celui ucis, spre a face cu el ce va voi. Femeia, cucerita de frumusețea lui, îl ispiteste timp de peste 2 ani să treacă la legea ei și să-i devină barbat, dar Ioan nu cedează:

«Curăția sufletului mi-o voi păstra și la legea ta nu voi trece; neîntinarea trupului o voi păzi și nu mă voi însoti cu tine!». În cele din urmă, infuriată, vadauva îl făcu să ajungă în temniță, unde fu chinat din greu, iar în cele din urmă dat mortii, prin spanzurare. Dar el primi senin cununa muceniciei, la 12 mai 1662, uimindu-i chiar și pe propriii calai și rămânând pilda veșnică de credinciosie pentru întreaga suflare ortodoxă.